

KURJER POZNAŃSKI

wychodzi dwa razy dziennie

w wydaniu porannem i wydaniu wieczornem, — w niedziele i święta tylko wydanie poranne, — natomiast w dni poświęczone tylko wydanie wieczorne

Odpowiedzialni kierownicy działów: kultury i sztuki Witold Noskowski, gospodarczego i giełdowego dr. Marjan Chelmiński, wiadomości potocznych Wiktor Ujma, za inne działy odpowiada Antoni Konieczny, wszyscy w Poznaniu

Dyrektor wydawnictwa: Roman Leitgeber

Wydawnictwo Sp. Akc. Drukarnia Polska
w Poznaniu, św. Marcin 70

Redaktor naczelny: Dr. Marjan Seyda

Nr. 304 A

Poznań, czwartek dnia 7 lipca 1932

Rok XXVII

Sytuacja walutowa

Sytuacja walutowa Polski, odzwierciedlająca się w wykazach Banku Polskiego, zasługuje na baczną uwagę społeczeństwa. Od kilku już lat trwa niemal nieprzerwanie odpływ złota i dewiz, stanowiących podstawę pokrycia naszej waluty. Poniżej zamieszczamy tabelkę, ilustrującą to zjawisko.

	ultimo	1929	1930	1931	30. 6. 32.
1) złoto		700	562	600	484
2) waluty i dewizy zaliczone do pokrycia		419	288	88	46
3) niezaliczone do pokrycia		108	124	125	112
razem 1—3	1227	974	813	642	
razem 1—2	1119	850	688	530	

Jak z powyższego zestawienia wynika, w ciągu ubiegłego dwu i pół roku podstawa kruszcowo-walutowa, stanowiąca pokrycie złotego, zmniejszyła się o przeszło połowę. Ubytek złota oraz walut i dewiz, zaliczonych do pokrycia, wyniósł w 1930 r. 269 milj. zł, w 1931 r. 162 milj. zł, a w pierwszym półroczu 1932 — 158 milj. zł, a więc bezmała tyle, co w całym ubiegłym roku.

W tempie znacznie wolniejszym spadał równocześnie obieg banknotów, który wynosił na koniec 1929 r. 1340 milj. zł, 1930 r. 1328 milj. zł, 1931 r. — 1218 milj. zł i na 30. 6. 32 r. 1105 milj. zł. Stan natychmiast płatnych zobowiązań Banku, stanowiących obok obiegu banknotów drugą pozycję pasywną przy obliczaniu wysokości pokrycia, wyrażał się w następujących cyfrach (w milionach złotych): 468, 210, 213 i 130.

Widzimy zatem, że spadek pozycji pasywnych nie nadążył za spadkiem pozycji aktywnych, reprezentowanych przez kruszec i waluty i dewizy. To też stosunek pokrycia pogarszał się z roku na rok. Gdy na koniec 1929 r. wynosił on 61,89 proc., spadał w następnych latach na 55,29 proc. z końcem 1930 r., 40,09 proc. z końcem 1931 r. i wreszcie na koniec czerwca r. b. wynosił już tylko 42,93 proc., czyli zaledwie o 2,93 proc. ponad ustawowe minimum.

Należy sobie jasno zdać sprawę, że dalszy odpływ złota czy dewiz może spowodować: 1) naruszenie statutu Banku Polskiego w jego postanowieniach, dotyczących pokrycia, a pośrednio i planu stabilizacyjnego, albo też 2) znaczniejsze wycofanie z obiegu biletów Banku Polskiego, a więc ograniczenie działalności kredytowej Banku.

Przed polityką Banku Polskiego stoi trudne zadanie. Z jednej bowiem strony nie wolno mu dopuścić do obniżenia pokrycia kruszcowo-walutowego poniżej ustawowej normy, z drugiej strony natomiast skurczenie obiegu i ograniczenie działalności kredytowej musi pociągnąć za sobą fatalne następstwa dla życia gospodarczego, cierpiącego na brak i drożyznę kredytu. Jeżeli Bank Polski wejdzie na drogę kurczenia emisji i zmniejszania swego portfela wekslowego i pożyczkowego, następstwem tego będzie dalsza dezorganizacja obrotu gospodarczego, spadek cen i dalszy zanik działalności ekono-

Nieugięte stanowisko Francji

Lozanna, 7. 7. (PAT). W środę o godz. 21,30 szefowie 6 delegacji zebrał się ponownie w hotelu Beau Rivage. O przebiegu posiedzenia, które nie przyniosło definitywnego rozstrzygnięcia, dowiadujemy się następujących szczegółów:

Na początku Mac Donald przedstawił projekty załatwienia sprawy odszkodowań oraz innych spraw pobocznych, poczem rozwinęła się dyskusja co do wysokości sumy globalnej, którą zapłaci Niemcy.

W pewnym momencie Mac Donald skierował patetyczny apel do delegacji francuskiej i niemieckiej wzywając je, aby podały sobie rękę, czem zasłużą na wdzięczność ludu.

W odpowiedzi Herriot oświadczył, że Francja nie oczekuje nic od wdzięczności ludu, ale, że uczyni wszystko, aby doprowadzić obrady do wyniku. Dodał on, że sprawa cyfr ma drugo-

rzędne znaczenie. Proponowane teksty muszą być przede wszystkim zbadane przez ekspertów delegacji francuskiej, co nastąpi jutro. Te, które będą mogli podpisać — miał oświadczyć Herriot — podpiszę, jeśli co do tekstu będziemy mogli dojść do porozumienia.

Na tem posiedzenie przerwano. Delegacja francuska da swą odpowiedź jutro. Stanowisko Francji nie uległo zatem zmianie.

Delegacja francuska uważa sprawę wysokości sumy globalnej za sprawę drugorzędną i dla kilkudziesięciu milionów bonów niemieckich problematycznej wartości nie ma zamiaru zrywać konferencję. Natomiast w sprawach politycznych, wysuniętych przez Niemcy i w sprawie związku między odszkodowaniami, oraz długami delegacji francuska zdecydowana jest być nieugiętą.

Konferencja Herriota z von Papenem

Lozanna, 7. 7. (Tel. wł.) Dziś przed południem odbyła się poufna konferencja Herriota z kancl. Papenem.

Poinformowane koła twierdzą, że uważać można sprawę spłaty ryczałtowej sumy przez Niemcy w wysokości około 3 miliardów za uzgodnioną. Pewne zamieszanie wprowadziła natomiast kwestja żądanych przez Niemcy zadośćuczynień. Domagają się oni zmian par. 8 i 231 traktatu wersalskiego o co obecnie toczy się zacięta walka.

Po stronie francuskiej w związku z tem odżyła koncepcja doprowadzenia do skutku t. zw. umowy konsultatywnej, która była przedmiotem obrad na krótko przed rozpoczęciem konferencji. Chodzi o uzyskanie od Niemiec zapewnienia, że zgodzą się one na równi z pozostałymi mocarstwami na nieporuszanie spraw związanych z obecnym

status quo w Europie, co według zdania niemieckiego oznaczałoby oficjalne uznanie postanowień traktatu wersalskiego i na co — jak podkreślają koła niemieckie — Rzesza nie mogłaby się zgodzić.

Dzisiejsza przedpołudniowa rozmowa również nie doprowadziła do wyjaśnienia sytuacji. Faktem jednak jest, że obecnie stadium konferencji pozostawilo już na uboczu sprawy finansowe. Obie strony w związku z dzisiejszą rozmową stwierdzają, że wobec ogromu materiałów dotyczących zagadnień politycznych okres jest obecnie za krótki, aby można było spodziewać się natychmiastowego rozwiązania wszystkich kwestyj.

Z innych źródeł pojawiły się pogłoski o możliwości odroczenia konferencji na czas nieokreślony.

Zaginionieni lotnicy amerykańscy?

Moskwa, 7. 7. (Tel. wł.) Dotychczas nie potwierdziły się wiadomości o przelocie lotników amerykańskich nad terytorjum sowieckim. Stwierdzono po porozumieniu telefonicznym z władzami niemieckimi, że lotnicy zabrali przy wystartowaniu z Berlina tylko paliwa i benzyny na czasokres 12 do 13 godzin, wobec czego uwzględniając ich wczorajszy start, który na-

stąpił wieczorem o godz. 20,50 powinni byli już w godzinach rannych wylądować na lotnisku moskiewskim.

Donoszą z granicy polsko-litewskiej, że dziś w godzinach przedpołudniowych widziano tam samolot, który leciał w kierunku wschodnim. Zachodzi możliwość, że był to samolot amerykański Griffina i Matterna.

Długi wojenne Włoch wobec Anglii

Lozanna, 7. 7. (PAT). Załatwiono wczoraj sprawę długów wojennych Włoch wobec W. Brytanji, postawioną w sensoryjny sposób na ostatnim wystąpieniu Grandiego w sensie zupełnego anulowania odszkodowań i długów.

W. Brytanja stoi na stanowisku, że konferencja lozańska powinna załatwić tylko sprawę odszkodowań, a kwestje długów wojennych należy zostawić przyszłości. Domagała się ona, aby jej dłużnicy europejscy płacili tak długo, dopóki ona płacić będzie

nomicznej z nieodłącznym wzrostem bezrobocia i masowej pauperyzacji.

Waluta i finanse polskie wykazywały przez ostatnie lata zadziwiająco odporność wobec coraz silniejszych uderzeń fali ogólno-swiatowego kryzysu gospodarczego. Jeżeliśmy się w dziedzinie finansowo-walutowej nie załamali, mamy to w dużej mierze do zawdzięczenia

Stanom Zjedn.

W tych warunkach Włochy mogłyby się znaleźć w takiej sytuacji, że przestałyby otrzymywać od Niemiec spłaty reparacyjne, a musiałyby uiszczać W. Brytanji swe długi wojenne

Obecnie po rozmowie Mac Donalda z Grandim, oraz po wczorajszej konferencji ekspertów obu delegacji, Włochy otrzymały od Anglików odpowiednio zapewnienie, które je całkowicie zadowolilo, tak, że incydent włosko-angielski został zlikwidowany.

pomyślnemu kształtowaniu się bilansu handlowego i stosunkowo małemu zadłużeniu się zagranicznemu.

A jednak i to zadłużenie jest na obecne warunki zbyt wysokie. Obsługa państwowych pożyczek zagranicznych, t. j. spłata kapitału i procentów, wymaga rocznie około 200 milj. zł, które bezpowrotnie odpływają zagranicę w

formie dewiz. Nowych pożyczek nie otrzymujemy, zresztą, jak słusznie podnosi prof. Krzyżanowski, zaciąganie nowych pożyczek wydaje się w obecnych warunkach niewskazane.

Wobec wzrostu wartości złota i zwiększenia się ciężaru opartych na złocie pożyczek, aktualną staje się kwestja skreślenia części długów drogą porozumienia międzynarodowego. Jak wiadomo, z taką warunkową propozycją wystąpiła Polska w Lozannie.

Oczywiście jest to kwestja dalszej przyszłości, a jej realizacja napotka na znaczne trudności. Gdyby nawet możliwe było osiągnięcie jakiegoś porozumienia w tej sprawie, nie wybawi ono naszej instytucji emisyjnej natychmiast z obecnych kłopotów.

Sytuację pogarsza objawiający się coraz silniej kryzys zaufania, pod którego wpływem posiadacze wolnych kapitałów wycofują je z banków krajowych, bądź to przekazując je do instytucyj zagranicznych, bądź też chowając je do „pończochy“ lub do schowków bankowych. W ten sposób wycofano z banków prywatnych w ubiegłym roku ponad 600 milj. zł czyli 40 proc. ogólnej sumy wkładów. Z kwoty tej bardzo znaczną część zamieniono na obce waluty i dewizy, które bądź to schowano w kraju, bądź też wywieziono zagranicę.

Jak olbrzymie znaczenie posiada czynnik zaufania w dziedzinie finansowo-walutowej, tego najlepszym przykładem był rozwój wypadków w Anglii, gdzie za niedołężnych rządów socjalistycznych kapitały uciekały zagranicę, by powrócić olbrzymią falą z chwilą ukonstytuowania się rządów jednolitej narodowej. Jesteśmy przekonani, iż również w Polsce zmiana systemu politycznego drogą objęcia władzy przez rozważne i cieszące się zaufaniem społeczeństwa czynniki narodowe dokonać musiałyby radykalnego przewrotu w pojęciach o wartości naszej waluty, że spowodowałyby przełamanie tego kryzysu zaufania, który jak zmora ciąży nad całym życiem politycznym i gospodarczym naszego kraju.

Znów niemiecka wizyta!

Gdańsk, 7. 7. (PAT.) Po niedawnej wizycie floty niemieckiej przybył wczoraj z Królewca do Gdańska 12-motorowy wodnopłatowiec DO X. — Prasa gdańska poświęca dłuższe artykuły temu wodnopłatowcowi. W imieniu władz gdańskich witał załogę wodnopłatowca sen. Blavier.

O sekretarjat Ligi

London, 7. 7. (PAT.) W miarodajnych kołach politycznych wyjaśniają, że Wielka Brytanja niema zamiaru forsować Anglika na stanowisko sekretarza generalnego Ligi Narodów i że istnieje tendencja, aby poprzeć kandydaturę dotychczasowego długoletniego zastępcę Drummonda, Francuza Avenola, o ile kandydatura jego zostanie wysunięta.

Awansowanie Avenola uważane byłoby w Londynie za najlogiczniejsze załatwienie kwestji obsadzenia stanowiska sekretarza generalnego Ligi Narodów.

Przeciw kobietom w senacie francuskim

Paryż, w lipcu.

Dostojni panowie senatorowie z pałacu luksemburskiego debatowali znowu nad sprawą przyznania praw politycznych Francuzkom. Trzeba przyznać, że kwestja ta wywołała w czcigodnym zebraniu niemałe roznamiętanie; dojrzały senatorowie skakali sobie do oczu niczem młodzież zaciętrzewiona. A na trybunach, wyjątkowo licznie obsadzonych tego dnia, przysłuchiwały się obradom przedstawicielki pięknej, którą pp. senatorzy uważają za żywioł niebezpieczny dla republiki we Francji.

Od dziewięciu lat walczy się to w izbie deputowanych, to w senacie francuskim nieśmiertelną kwestję przyznania praw wyborczych kobietom. Parlament dał się już przekonać rzecznikom feminizmu, Senat obala jednak za każdym razem uchwałę parlamentu. Sędziwi obrońcy republiki boją się równouprawnienia politycznego kobiet, jak grzechu śmiertelnego, choć w życiu prywatnym pełni są galanterji i uznania dla kobiet, którym przyznają wielkie zasługi i cnoty.

Po długich i zawitych debatach zdecydował się wreszcie senat na przyznanie kobietom praw wyborczych, ale tylko w wyborach do ciał komunalnych. I na tem koniec. Nic nie pomogły argumenty „feministów”, wskazujących na to, że kraj tak postępowy, jak Francja, jest jedynym bodaj w Europie, gdzie kobieta nie korzysta z równych praw politycznych, obok mężczyzn.

Aby zrozumieć stanowisko senatu, trzeba wyeliminować tutaj pojęcie „konserwatyzmu” — nie o nie chodzi bowiem. W rządzie przeciwników reformy wyborczej znajdują się nietylko prawicowcy, ale — i przede wszystkim — radykali grupy Herriota. 150 głosów tej frakcji przy 302 członkach senatu wogóle, padło prawie w całości na niekorzyść równouprawnienia kobiet.

Ciekawe są argumenty, jakie wpły-

nęły decydująco na stanowisko większości senackiej. Otóż — jak twierdzą przeciwnicy emancypacji politycznej Francuzek — kobiety we Francji są żywiołem, ulegającym wpływom klerykalizmu, a zatem przedstawiają jako wyborca niebezpieczeństwo dla istnienia republiki świeckiej.

„Republika zostałaby zagrożona w swym bycie — mówił senator Tissier (radykał) — gdyby kobietom przyznano prawa wyborcze. Nie narażajmy na ryzyko doświadczeń historii naszego kraju. Jeśli kobiety dostaną do rąk kartki wyborcze, jutro znikną z tych ław przedstawiciele parlamentaryzmu republikańskiego”. Taką opinię wydał na serjo sędziwy senator.

A argument tego kalibru działa zawsze nieodparcie i nieomylnie na senat, który uważa się za najwyższego strażnika i obrońcę republikanizmu i instytucyj republikańskich. Izba, w której głos mają młodzi, może sobie pozwalać na eksperymenty i uchwałać reformy, ale senat, w którym rządzi głos doświadczenia, czuwa bacznie nad bezpieczeństwem istotnym, czy urojeniem republiki i nie da się przekonać syrenim nawoływaniom „młodzieży” z izby. Każdy premier francuski wie z własnego doświadczenia, jak niebezpiecznie jest zadzierać z senatem w kwestjach, które uchodzą za godzące w byt republiki. Tardieu przewrócił się przecież w senacie o ten szkopuł, że chciał przeprowadzić pewne koncesje i ustępstwa na rzecz tego skrzydła swojej większości, które uważano za klerykalne.

To też rząd obecny i premier Herriot zajęli w tej kwestji bardzo ostrożne stanowisko. Oficjalnie rząd nie wyraził swej opinji ani za, ani przeciw projektowi reformy wyborczej. Taktyka rządu podyktowana została instynktem samozachowawczym i chęcią nienarażania się senatowi. Tak więc Francuzki będą nadal z woli senatu niepełnoprawnymi obywatelami swego kraju.

J. L.

Ze słowiańskiego zlotu sokolego

(Od własnego korespondenta „Kurjera Poznańskiego”)

Praga, 5 lipca.

Stolica Czechosłowacji, Praga, w blasku lipcowego słońca istotnie „złota”, w dniach złotych tętni życiem istotnie całej Słowiańszczyzny. Obok Jugosłowian idzie zgodnie Bułgar, obok Polaka — Rosjanin. Owacje spotykają wszędzie „benjaminka” Słowiańszczyzny: Serbów łużyckich. Wszyscy tu wiedzą, że oni jedni z pośród słowiańskich rodzin, zmuszeni są żyć dalej w niewoli niemieckiej, lecz ducha nie tracą. Widać to na twarzach tej siedemdziesiątki łużyckiej, przybyłej na Złot. Sympatje ku nim wzmagają ogłoszona w prasie wiadomość, że na granicy Niemcy czynili im trudności, że w następstwie przyjdą znane nam z czasów przedwojennych przesładowania hakatystyczno-hitlerowskie.

Łużyczan przybyło 70, Polaków niepełna 300! Wiemy wszyscy, dla czego. Tłumaczy się nam znane ograniczenia paszportowe — koniecznościami oszczędnościowymi. Ale cała, choćby dwutysięczna szara masa braci sokolej, mająca kwatery w szkołach i wyżywienie z kotła złotowego, wydałaby z pewnością z własnej kieszeni daleko mniej, niż skarb państwa kosztowała niejedna oficjalna, a nieudała wyprawa po złote runo do Paryża.

W naszej polityce zagranicznej nie ma bodaj odrobiny ducha słowiańskiego. Wobec Słowiańszczyzny choruje ona na — splendid isolation, co na polskie przetłumaczyć należałoby na „mniej wielkości”, — niepomna na 65 milionów Niemców. Dzięki tej naszej polityce nie Warszawa, lecz Praga jest środowiskiem, w którym ogniskuje się dla całego świata życie słowiańskie. Około 130 dziennikarzy ze wszystkich zakątków całej kuli ziemskiej, których wczoraj podejmował obiadem wydział prasowy czeskosłowackiego min. spraw zagranicznych, podnosić będzie we wszystkich językach — zupełnie zasłużenie — pod niebiosy tężyznę czeskosłowacką, tężyznę ducha sokolego, tę potęgę 14 tysięcy ćwiczących sprężystość i harmonijnie na olbrzymim boisku poza przecudnym „hradem” praskim wobec 300 tysięcy widzów. O Polsce przeważna część tych dziennikarzy wnioskować będzie — z tych stu i kilkunastu sokolów i kilkudziesięciu sokolic, którzy ginęli na potężnym boisku, nietylko wobec dziesiątek tysięcy Czechosłowaków, lecz i wobec tysięcy Jugosłowian.

Nie pozbawionym szczypty politycznego pieprzku jest fakt, że na wspomnianym obiedzie w imieniu prasy polskiej podziw dla wielkości idei sokolej wyrażał redaktor Gwiżdż, poseł B. B. Z pośród reszty przemawiających wymienię tylko Egipcjanina Tekla beja, Turka Selima Sirri beja, Hindusa Maitra z Kalkuty i sąsiada mego Armanda d'Aguiara z Lizbony. Ten z Pragi jedzie na Litwę i Łotwę, nie zatrzymując się w Polsce! W końcu przemawiał wśród oklasków minister Benesz.

Tak, Czesi umieją wyrabiać sobie dobre imię — przez Sokolstwo. Pan Maitra przyczyni się niewątpliwie nawet do tego, że — spełnią się nadzieje Bata, iż niedługo nadejdzie czas, w którym wszyscy bosi Hindusi chodzić będą w jego butach! Nietylko nasi sokoli, ale i politycy oraz sfery gospodarcze mogłyby w Pradze nauczyć się niejednego, gdyby tylko chcieli.

Dość jednak refleksyj politycznych, nasuwających się z okazji oszczędnościowej „hojności” paszportowej wobec stutysięcznego Sokolstwa polskiego. Milej jest wspomnieć o tych rozradowanych twarzach, o życzliwych pozdrowieniach „Czołem!” z ust czeskich, zwłaszcza na widok napisu „Poznań”, na ten barwny, rojny, gwarny, różnorodny tłum, śmiejący się we dnie i w nocy po Vaclavská namiesti, po Narodni trzida, po Przikopie, podziwiający nad Weltawą cudne linje architektoniczne Hradu z powiewającym nad nim sztandarem Prezydenta i królującym ponad tem wszystkim wieżami katedry św. Wita, — wszystko w bajkowym oświetleniu reflektorów. Dekoracje miasta przechodzą wszystko,

co dotąd w życiu mem widziałem. Wszystko „K” zdaru Slotu Sokolov”. Wśród tego czerwone koszulki, barwne stroje narodowe Słowaczek i Słowaków, Serbów z południowej, „starej” Jugosławji, Hercegowiny, Bośniaczek, Słowenek, Łużyczanek. Całe żywe muzeum etnograficzne, które byłoby „do kompletu” słowiańskie, gdyby nie brakło naszych Łowiczan, Krakowiaków, Ślązaków.

Wspomniałem, że mile widziany jest napis „Poznań” na mundurach naszych. Bo też już na dworcu witał naszą drużynę „były Poznańczyk”, konsul Matousek. A na raucie w przepięknej „sali hiszpańskiej” na Hradzie, urządzonym z okazji Złotu przez p. min. Benesza i małżonkę, czuliśmy się „jak w domu” dzięki miłemu towarzystwu obojga państwa Matousków obok urzędowego reprezentanta naszej wielkopolskiej stolicy, dr. Tadeusza Szulca. Nie mówiło się o niczem innem, jak tylko o losach opery, artystkach i artystach poznańskich.

Na koniec podnieść muszę doskonałe wrażenie, jakie w kołach katolickich wywarł fakt, iż Sokolstwo polskie z prezesem Zamoyskim na czele pierwszy dzień Złotu rozpoczęło nabożeństwem w katedrze na Hradzie, odprawionem o 7 rano uroczystie przez ks. oficjale Opatrnego. W jednym z pism czytałem z tego powodu artykuł o trzyłamowym tytule „Sokolstwo polskie jest katolickie”. Szkoda, że taki artykuł nie mógł się ukazać już podczas ostatniego Złotu w roku 1926, w którym niestety, ze względów od Sokolstwa niezależnych, udziału wziąć nie mogliśmy. A wówczas katedra byłaby pełna Sokolstwa, bo nie było jeszcze tak wielkich kłopotów paszportowych.

Po nabożeństwie prezes Zamoyski w towarzystwie piszącego, jako honorowego członka Związku Sokolstwa polskiego, udał się na cmentarz Olszanske hrzbitowy, gdzie odbyła się podniosła uroczystość składania wieńców na grobach Tyrza i Fügnera, dra Jana Podlipnego oraz zmarłego ostatnio prezesa dra Scheinera, który nie doczekał się już złotu. Przemawiali nowy prezes Związku czeskiego, dr. Bukovsky i prezes Międzynarodowej Unji gimnastycznej, p. Cazalet.

TADEUSZ POWIDZKI.

Ś. p. Jan Urbański

W dniu wczorajszym zmarł w Poznaniu w szpitalu Przem. Pańskiego zasłużony działacz społeczno-narodowy, długoletni redaktor naczelny „Gazety Polskiej” w Kościanie, ś. p. Jan Urbański przeżywszy lat 57.

Kto znał bliżej Zmarłego, wie, jaką bolesną stratę ponosi społeczeństwo, szczególnie ziemi kościańskiej, przez zgon dzielnego obywatela i pracownika na niwie narodowej, zarazem człowieka niezwykłej skromności i prostoty.

Szczegółowsze wspomnienie pośmiertne podamy jutro.

Pogrzeb ś. p. Urbańskiego odbędzie się w sobotę w Kościanie z kostnicy Domu św. Zofji.

Dotkniętej bolesną stratą Rodzinie, przesyła redakcja naszego pisma najszczerze wyrazy współczucia.

Poświęcenie „Lwowa”

Gdynia, 7. 7. (Tel. wł.). Przy dokonaniem poświęceniu nowego polskiego statku handlowego „Lwów” miasto Lwów reprezentował znany uczyony polski dr. Aleksander Czołowski, długoletni dyrektor muzeum narodowego im. Jana Sobieskiego we Lwowie. Dr. Czołowski oświadczył, że miasto Lwów, nawiąże do tradycji. Jak w swoim czasie interesowało się żaglowcem szkolnym „Lwów” tak i teraz w stosunku do nowego statku handlowego uważać się będzie za opiekuna okrętu i załogi.

S. B.

„Sanacyjni” bojówkarze przed sądem doraźnym

Warszawa, 7. 7. (Tel. wł.) Dziś o godz. 9 rano stanęli przed sądem doraźnym w Warszawie zabójcy śp. Gettera, Sobieraj i Szymt. Na rozprawę powołano blisko 20 świadków. Sobieraj i Szymt a broni adwokat Hofmokr-Ostrowski.

Ze strony oskarżonych zwrócono się do trybunału o zawezwanie jeszcze około 60 świadków.

Zaznaczyć należy, że Sobieraj i Szymt dokonali mordu z premedytacją, wykonując partyjny wyrok „sanacyjny” B. B. W kartotekach urzędu śledczego są oni notowani jako notoryczni kryminaliści. Przebieg śledztwa stwierdził, że nie istnieją żadne okoliczności, chociaż częściowo przemawiające na korzyść oskarżonych. (w)

O wydzierżawienie kopalni „Laura”

Katowice, 7. 7. (Tel. wł.) U komisarza demobilizacyjnego odbyło się szereg konferencji o charakterze ściśle informacyjnym. Konferencje dotyczyły głównie kopalni „Kleofas”.

Wczoraj odbyło się w Król. Hucie posiedzenie rady miejskiej, na którym omawiano m. i. sprawę unieruchomienia z dniem 29 sierpnia kopalni „Laura” pod Siemianowicami oraz kwestję odmowy wydzierżawienia tej kopalni

miastu Król. Huta.

Referent tej sprawy zaproponował wybór komisji, która będzie upoważniona do przeprowadzenia rozmów ze śląskim urzędem wojewódzkim oraz min. przemysłu i handlu. Ma się ona domagać od rządu wywarcia nacisku na dyrekcję kopalni w sprawie wydzierżawienia jej miastom Król. Huta i Chorzów. Do komisji wybrano trzech radnych.

Zaległości podatkowe

Ocenić je można na półtora miljarda złotych

Zaległości podatkowe, w ścisłym tego słowa znaczeniu, jak i z tytułu świadczeń społecznych, samorządowych i t. p., sięgają u nas przeszło półtora miljarda złotych.

Obliczenie ścisłe tych zaległości jest w tej chwili niemożliwe. Różne instytucje mają niejednakowe terminy roku budżetowego, a przedewszystkiem oprócz instytucji państwowych, prawie żadne inne nie zakończyły bilansów za r. 1931, niejednakowy też jest system uwidoczniania zaległości. Dlatego przytoczone dane, nie mając pretensji do ścisłości, należy uważać jako materiał orientacyjny, co do zaległości wszelkiego rodzaju, obciążających rozmaite ugrupowania społeczne.

Zacząć należy od niedoborów bezpośrednich podatków skarbowych na rok 1931-32. Zaległość podatku gruntowego wynosi 14.317 tysięcy zł., z czego na województwa centralne przypada 40,0%, na wschodnie 14,1%, na zachodnie 18,9% i na południowe 27%. Zaległość podatku przemysłowego wynosi 62.721 tys. zł., z tego na przemysł przypada 44,5%, na handel 55,5%. Na zaległość z tytułu podatku przemysłowego w kwocie ogólnej 27.911 tys. zł., na przemysł przypada w woj. centralnych 54,8% (na samą Warszawę 23,6%), na woj. wschodnie — 3,5%, na zachodnie — 28,2% i na południowe 13,5%. Ta sama zaległość obciążająca handel w kwocie ogólnej 34.810 tys. zł., w woj. centralnych wynosi 48,9%, wschodnich 8,0%, w zachodnich 24,6% i w południowych — 18,5%. Zaległość podatku majątkowego wynosi 28.723 tys. zł., z tego na woj. centralne przypada 55,5%, na wschodnie 6,5%, na zachodnie — 25,0% i na południowe 13,0%. Zaległość podatku dochodowego wynosi 36.344 tys. zł., z tego na woj. centralne przypada 50,8%, na wschodnie 7,8%, na zachodnie 25,0% i na południowe 16,4% (na samą Warszawę przypada 16,2% ogólnej sumy). Ponadto niedobór z tytułu 10% dodatku nadzwyczajnego do danin publicznych wynosi 14.324 tys. zł.

Ogółem zaległości skarbowe za r. 1931-32 pomijając drobne pozycje, jak podatek wojskowy, odsetki zwłok itp., które niewiele zmieniają obraz ogólny, wynoszą 156.439 tys. zł. Biorąc pod uwagę, że już obecnie powstają nowe zaległości, oraz że w latach ubiegłych były one znacznie większe, aniżeli obecnie i że przeważnie jeszcze nie zostały ściągnięte, wnosić można, że ogólna suma zaległości skarbowych wynosi przeszło miliard zł. Końcowa zaległość z r. 1930-31 podatków bezpośrednich wynosiła 1.097 milionów zł., jakkolwiek zatem — prawdopodobnie niezbyt znaczna — część tej zaległości została ściągnięta, to przybyła nowa za r. 1931-32, tak, iż zaległość ogólna z tytułu bezpośrednich podatków skarbowych niewiele zapewne się różni od sumy miljarda zł.

Najtrudniejsze do obliczenia są należności samorządów z tytułu zaległych podatków, ponieważ budżety są układane w ten sposób, że zaległości są rozbite na poszczególne pozycje, w których jednak ujawnione nie są. Wiele też samorządów, zwłaszcza mniejszych miast nie ogłasza wykonania budżetowych. Według tego bardzo ostrożnego obliczenia, zaległości samorządowe wynosić powinny około 338.010 tys. zł., w tem na woj. centralne przypada 208.540 tys. zł.,

na wschodnie — 43.810, na zachodnie — 49.380 i na południowe 36.280 tys. zł.

Co do świadczeń społecznych (Kasy Chorych, Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych, od wypadków, od bezrobocia itp.), oraz obowiązkowych ubezpieczeń budynków od pożaru, to instytucje te bilansu za rok 1931 jeszcze nie ogłosiły. Posiłkować się zatem należało materiałem dawniejszym, w którym zaległości niezawsze dość przejrzyste w bilansach są uwidocznione. Zaległości te według przybliżonego obliczenia wynoszą około 239.359 tys. zł.

Tym sposobem zaległości skarbowe wynoszą przeszło miliard zł., samorządowe 338.010 tys. i świadczeń społecznych (wraz z ubezpieczeniem obowiązkowym od ognia) — 239.359 tys. zł., razem zaś — 1.577.369 tysięcy złotych.

Zaległości podatkowo-skarbowe i samorządowe, oraz świadczeń społecznych, obciążają woj. centralne w sumie 804.458 tys. zł., co stanowi 51,0% ogólnej sumy zaległości, na woj. wschodnie przypada 116.725 tys. zł., t. j. 7,4%, na zachodnie 391.188 tys. zł. t. j. 24,8%, i na południowe 264.998 tys. zł., t. j. 16,8%.

Według grup społecznych na rolnictwo przypadnie 484.252 tys. zł., co stanowi 30,7%, na przemysł 449.550 tys. zł., t. j. 28,5%, na handel 511.068 tys. zł. t. j. 32,4%, na wolne zawody — 15.774 tys. zł., t. j. 1,0% i na inne grupy społeczne — 116.725 tys. zł., t. j. 7,4%.

Nadmienić jeszcze wypada, że zaległości samorządowe obciążają rolnictwo w wysokości 62%, natomiast przemysł, handel i in. grupy społeczne w wysokości 38%, natomiast zaległości świadczeń społecznych ciężar na rolnictwie w wysokości 13,6% ogólnej ich sumy, na przemyśle zaś i handlu — w 86,4%.

Majątność Długie-Stare w pow. leszczyńskim

Nadesłano nam nied. wiadomość, jakoby majątek Długie-Stare w pow. leszczyńskim, będący własnością p. Józefa Dunin Karwickiego z Wołynia, przeszedł drogą sprzedaży w ręce niemieckie. W tym zakresie, jak się wykazuje, wiadomość ta nie odpowiada rzeczywistości. Majątek, położony na pograniczu, nie został sprzedany Niemcom, natomiast objął go w dzierżawę Niemiec Henryk Grindal, który był poprzednio zarządcą majątku niemieckiego Górzno w pow. leszczyńskim. Długie - Stare dzierżawił przedtem Polak, śp. Płocieniak.

Stwierdzamy wyraźnie i stanowczo, że nawet oddawanie ziemi Niemcom w dzierżawę i to zgola na pograniczu, jest sprzeczne z interesem narodowym, z którym każdy Polak ma święty obowiązek się liczyć. Branie Niemców na dzierżawców musi być przez opinię publiczną bezwzględnie potępione, jako czyn niepatryjotyczny.

Obóz Wielkiej Polski

Obwód I (Śródmieście)

Zbiórka wszystkich członków obwodu w czwartek, 7 lipca br., o godz. 20 w sali Stronnictwa Narodowego, św. Marcin 65.

Punktualne przybycie wszystkich członków obowiązkowe.

Stronnictwo Narodowe

Kolo Stare Miasto

Miesięczne plenarne zebranie koła odbędzie się w piątek 8 bm. w lokalu p. Pohlowej (ul. Chwaliszewo 37).

Na porządku obrad aktualny referat p. Antoniego Pawłowskiego na temat „Polskość Pomorza”.

O liczne i punktualne przybycie uprasza

Zarząd.

Już nawet „sanacja” przeciw „Tajnemu Detektywowi”

Ostatni numer „Przełomu”, organu „sanacyjnego”, w którym pisują najwybitniejsi publicyści „sanacyjni”, jak W. Spiczynski, A. Skwarczynski (z kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej), Szurigi i inni, przynosi gwałtowny artykuł, wymierzony w pupila „sanacji” redaktora i wydawcę „Il. Kurjera Codz.” oraz „Tajnego Detektywa”, Marcjana Dąbrowskiego, obdarzonego przez B. B. mandatem poselskim i członka klubu B. B.

Oto w jaki sposób pisze „Przełom” o „Tajnym Detektywie”:

P. Dąbrowski nie cofnął się „dla dobra kieszeni przed zmontowaniem rozgłośni, z której na całą Polskę wylewa się cuchnąca ciecz kryminału, mordu, domu publicznego, handlu żywym towarem, przemytnictwa, zbroczeń seksualnych, narkomanji. Brud-

na, plugawą szmatę kupują za parę groszy piętnastoletni chłopcy i piętnastoletnie podlotki, czyta młodzież szkolna płci obojga. Szmata upstrzona jest tak, jak wiadomo, plastycznie pomyslanymi fotografiami: tedy „przebudzenie się wiosny” szybko postępuje naprzód, oczywiście, nie w stylu Wedekinda, ale w stylu „Pałacu Prasy”: Bubi wünscht Dame lernen zu können.

„Tej nikczemnej metodzie plugawienia fantazji młodego lasu (i również... „starszego społeczeństwa”) przeciwstawia się, jak dotąd, tylko prasa. W oficjalnych gabinetach głośno jeszcze o planach ukroczenia demoralizacji”.

W konkluzji „Przełom” domaga się odebrania p. M. Dąbrowskiemu mandatu poselskiego.

Nowe popisy „Strzelca”

Piszą nam z Szreniawy, pow. poznańskiego:

W tych dniach odbyła się w Szreniawie, z okazji pięcioletniego istnienia miejscowego S. M. P., zabawa. W czasie zabawy urządzili druhowie bieg na przełaj na 3000 m. oraz sztafetę 4x100.

W tym czasie weszła na plac zabawy gromada „strzelców” z pobliskiego Rosnowa oraz pokrewna im ideowo gromada osobników z Żabikowa. Pojeżdżana ta kompanja rozpoczęła śpiewać „Pierwszą Brygadę” i wznosić okrzyki „Niech żyje „Strzelec”! Bojówkarze „strzeleccy” szkalali okazji, by członków S. M. P. wciągnąć w zart i spowodować bójkę. Kiedy im się to jednak nie udało, wszczęli tumult i zaczęli rozpedzać druhowi, pomagając sobie w tej „chwalebnej” robocie kamieniami i strzałami rewolwerowymi.

Oto nowy kwiatek do wieńca „zgodnej” i „budującej” pracy „Strzelca” na ziemi wielkopolskiej. Zdziwił fakt, że policja, która z wielką troskliwością czuwała nad formowaniem się przed południem pochodu do kościoła w Komornikach i która była również obecna popołudniu przy wyruszaniu młodzieży na plac zabawy nie zjawiała się ani razu w czasie samej zabawy.

„Przewodnik Katolicki” — pismem nieprawomyślnem?

(KAP.) W jednej z parafij w okolicach Wilna wielką poczytnością cieszy się „Przewodnik Katolicki”. Parę set egzemplarzy „Przewodnika” przychodzi na ręce miejscowego księdza proboszcza, który je rozdziela w ten sposób, że nadpisuje na poszczególnych egzemplarzach nazwiska prenumeratorów, ci zaś odbierają pismo z kancelarii parafjalnej.

Przed paru tygodniami do księdza proboszcza zgłosili się dwaj urzędnicy miejscowego urzędu gminnego, którzy prenumerowali „Przewodnika”, prosząc, by nazwiska ich nie były nadpisywane na przeznaczonych dla nich egzemplarzach pisma, które zresztą pragną otrzymywać nadal, jednak potajemnie. Proszą swoją motywowali tem, że w urzędzie gminnym spotykają ich różne przykrości z tego powodu, że są prenumeratorami „Przewodnika Katolickiego”.

Widocznie w gminie tej, a maże i w powiecie, są ludzie władzę mający, dla których nawet „Przewodnik Katolicki” jest pismem nieprawomyślnem.

O projekcie prawa małżeńskiego

W znanym wydawnictwie OO. Dominikanów francuskich w Juvisy „Les documents de la vie intellectuelle” w tomie XI nr. 3 ukazał się w streszczeniu projekt prawa małżeńskiego polskiej komisji kodyfikacyjnej, oświetlony z punktu widzenia katolickiego. Nadto umieszczono w całości list episkopatu katolickiego w Polsce trzech obrządków, potępiający ten projekt, oraz orędzie Prymasa Polski, występujące przeciw tej publikacji.

Polskość Pomorza

Marsylja, 7. 7. (PAT.) W „Le Petit Marseillais”, specjalny wyścianik tego pisma, dr. Louis Billon, kończąc swój cykl korespondencji gdańskich artykułem, zbijającym wszelkie motywy pretensyj niemieckich w stosunku do polskiego Pomorza.

Podkreślając słuszność argumentów polskich z punktu widzenia etnograficznego, historycznego i ekonomicznego, autor cytuje ustęp sprawozdania prezesa dyrekcji kolei niemieckich w Królewcu, p. H. Holtza, który stwierdził, że w dziedzinie tranzytu, na skutek wysiłków polskiej administracji kolejowej, Prusy Wschodnie, nie są bynajmniej odcięte od Rzeszy enklawą.

Pożary w Prusiech

Królewiec, 7. 7. (PAT.) W południowej części Prus Wschodnich daje się od pewnego czasu zauważyć plaga pożarów we wsiach.

W ostatnich dniach spłonęło kilkanaście osad. W niektórych wypadkach przybywa z pomocą również i straż ogniowa z Polski. Przy pożarze we wsi nadgranicznej Napierki, w pow. niborskim, czynne były aż 4 straże z Polski.

Uniewinniający wyrok

London, 7. 7. (PAT.) Wyrok w procesie p. Barney, oskarżonej o zamordowanie swego kochanka, oczekiwany był z największym napięciem. Narada sądu trwała 2 godziny.

Na chwilę przed odczytaniem wyroku, uniewinniającego oskarżoną, obecna w sali matka jej, lady Mullers zemdlala. P. Barney była tak wzruszona, że w pierwszej chwili zdawała się nie rozumieć treści wyroku.

Mimo wzmoczonej ochrony policji przed sądem urządzono żywiołową manifestację na cześć uniewinnionej, która natychmiast po procesie wyjechała do rodziny.

Do fjordów norweskich

Gdynia, 7. 7. (Tel. wł.) Statek „Polonja”, który 16 b. m. wypłynię z Gdyni celem zwiedzenia fjordów norweskich, posiada komplet pasażerów, mianowicie 630.

Wolne miejsca są jeszcze tylko na dalsze cztery wycieczki. S. B.

RUCH W TOWARZYSTWACH

— Filja Stolarzy Związku Pracowników Drzewnych Zjednoczenia Zawodowego Polskiego. Półroczne walne zebranie odbędzie się w czwartek, dnia 7 bm, o godz. 19 w lokalu p. Grotowskiego przy Dolnej Wildzie 71.

— „Akord”. Tow. Śpiewaczy Poznań. Zebranie plenarne w sali posiedzeń p. Tomikowskiego przy ul. Szamarzewskiego nr. 18. Lekcyj śpiewu nie będzie przez cały miesiąc lipiec z powodu wakacji. Pierwsza lekcja powakacyjna odbędzie się w poniedziałek 1 sierpnia rb. o godz. 20. — W dniach 17 i 31 lipca rb. odbędą się całonocne wycieczki do Dębiny i na Malte. Bliższe szczegóły na zebraniu.

— Jacht - Klub Poznański. Zebranie plenarne odbędzie się 8 bm. o godz. 19,30 u kol. sekr. L. Przybysza, ul. Fr. Ratajczaka 11 a, 7 w. m. 104.

— Zw. Techników Dentystów Zach. Ziemi Rzpl. W sobotę, dnia 9 bm. o godz. 20 odbędzie się na salce p. Jarockiej, ul. Masztalarska, zebranie plenarne.

— Tow. Uczniów Handlowych. W piątek, dnia 8 bm. o godz. 20 na sali Domu Kupiectwa Polskiego przy ul. Zwierzynieckiej 12 odbędzie się zebranie półroczne. Na porządku obrad sprawozdanie zarządu oraz wybór ławnika.

— Hufiec Młodych Rozwojowców. Zebranie plenarne odbędzie się w dn. 8 bm. w piątek o godz. 20 na sali Księgarni św. Wojciecha, Aleje Marcinkowskiego 22. W programie bardzo ważne sprawy i ciekawy referat.

— Tow. Powstańców i Wojaków Poznań - Dębiec. Zebranie plenarne w sobotę 9 lipca rb. o godz. 20 w lokalu druha Grzesiaka przy ul. Wspólnej nr. 15. Na

porządku obrad ważne sprawy, m. in. sprawa apelu Okręgu I. w Mosinie.

— Koło Śpiew. „Gędźba” Poznań - Winiary. Półroczne walne zebranie odbędzie się w sobotę, dnia 9 bm. o godz. 19 min. 30 w świetlicy sokolej przy ul. Obornickiej.

— Polski Związek Lokatorów i Sublokatorów R. P. nie ma nic wspólnego ze „Zjednoczeniem Lokatorów” i nadal biura swoje prowadzi przy Starym Rynku 95-96 w podw. I. ptr., gdzie przyjmuje się wpisy nowych członków w godz. od 9-13 i od 15-18. Porady prawnej udziela się wyłącznie tylko w godz. popołudniowych.

— Kółko Wycieczkowe - Muzyczne im. Mozarta. Zebranie plenarne odbędzie się dnia 9 bm. o godz. 20 w lokalu klubowym przy ul. Masztalarskiej 7.

— Stowarzyszenie Młodzieży Obywatelskiej Poznań - Śródmieście. Plenarne zebranie odbędzie się w poniedziałek, dn. 11 lipca o godz. 8 wiecz. w „Ognisku” przy Alejach Marcinkowskiego 26. Na porządku obrad m. in. referat oraz sprawa wycieczki. O liczny udział prosi Zarząd.

SKRZYNIKA DO LISTÓW

— Janina S. z Poznania. Nie wiemy. Radzimy zapytać się lekarza. (K)

— P. Stef. Kowalska. Nie znamy tej firmy. Za dział ogłoszeń i reklam redakcja nie bierze odpowiedzialności. (K)

— K. Bob...ska. Poinformuje dyrekcja Wyższej Szkoły Handlowej w Poznaniu. (K)

— Czytelnik z Opalenicy. Akademia Medycyny weterynaryjnej we Lwowie, ul. Kochanowskiego 67. Adresować do rektora. (K)

— Włodzimierz. W kalendarzu nie znajdujemy. (K)

— Stały Czytelnik głoska A. Nie potrzebuje Pan płacić jeszcze raz; wystarczy wykazać się kwitem. (K)

— Jezyca 662. Może Pan nie zezwolić na sublokatora i ewentualnie odnajem uznać za powód wypowiedzenia. (K)

— S. n. W. Może Pan tak postąpić, jednak zwrotu nadpłaconych kwot już Pan nie może się domagać. (K)

— Urzędnik prywatny. Zwracamy uwagę na orzeczenie S. N., ogłoszone u nas w nr. 296. Orzeczenie to wyjaśnia Pańskie wątpliwości. (K)

— M. P. Należało przedtem omówić z adwokatem sprawę koczów. Niech Pan się z nim jeszcze rozmówi, bo inaczej będzie Pan musiał wszystko zapłacić. (K)

— O. S. Nie zamieścimy. (K)

— Rad. Poznań. Nie znamy precedensów i nie możemy dlatego poinformować. Niech Pan się poradzi swego lekarza. (K)

— Stała czytelniczka nr. 100. Zakład postąpił w myśl rozporządzenia Prez. Rzpl. z 24. 11. 1927 o ubezpieczeniu pracowników umysłowych. Nie sądzimy, aby odwołanie odniosło skutek. (K)

Składki i pokwitowania

W administracji pisma naszego złożono w dalszym ciągu:

Na pomnik Serca Jezusowego: Czesław Krukowski 1 zł; — L. J. z prośbą o błogosławieństwo w leczeniu córki 10 zł; St. Kozłowski z podziękowaniem 5 zł; — Bogumiła Starzewska, Wadowice 2,50 zł; Urszula i Zygmunt Wiśniewscy z Sopot 10 zł; — N. N. w pewnej intencji 2 zł; — Mieczysława Krokowska dziękując za do-

Wielki Festyn w Sołaczu

10 lipca (w niedzielę po poł.) z urozmaiconym programem. Wiele niespodzianek, ognie sztuczne. Koncert orkiestry Cegielskiego. Wstęp 25 gr. Cel szlachetny urządza i zaprasza Towarzystwo Uczestników Powstania Wlkp. 1918/19 im. Ię. Paderewskiego Zamek II dziel. w Poznaniu. zw 15 199/200

znane łaski z prośbą o dalszą opiekę i zdrowie 5 zł; — razem z poprzednio pokwitowanymi 176,50 zł.

Na dom sierót na śródcie: Ks. Skotnicki, Poznań, 10 zł.

Za ogłoszenia i reklamy odpowiada administracja w osobie Antoniego Leśniewicza w Poznaniu.

Podróż samolotem da ci moc cudnych wrażeń!

Informacje i bilety: Telefon nr. 78-45 i biura podróży. zw 14 252

W środę, dnia 6-go lipca, o godz. 9-tej wieczorem zmarła nagle na udar serca, moja najukochańsza żona, nasza najdroższa matka i siostra, ś. p.

Bronisława z Sobierajskich Rucińska

Pogrzeb odbędzie się w sobotę, dnia 9 lipca, o godz. 10-tej w Wieleniu n/Notecią, o czym Krewnych, Znajomych i Przyjaciół zawiadamiają

Pw 3 236

w ciężkim smutku pogrążeni

maż, córka, zięć i rodzina.

Poznań, Sew. Mielżyńskiego 4, Wielęń n/Notecią, Kopenhaga.

Dnia 6 lipca 1932 r., rozstał się z nami, po długich i ciężkich cierpieniach, nagle o godz. 10-tej rano, w szpitalu Przemienienia Pańskiego w Poznaniu, opatrzony kilkakrotnie Sakramentami św., nasz troskliwy, ukochany, nigdy niezapomniany ojciec, ś. p.

Jan Urbański

redaktor „Gazety Polskiej”

przeżywszy lat 57. O tej nad wyraz bolesnej stracie zawiadamiają

w nieutulonym żalu pozostali synowie.

Pogrzeb odbędzie się w sobotę, 9 b. m., o godz. 5 z kościoła Domu św. Zofii w Kościanie. Nabożeństwo żałobne odprawi się w poniedziałek, 11 b. m. o godz. 7-mej rano w kościele farnym. Kościan, 6 lipca 1932 r. dw 577 K. Zawieja, Zakład Pogrzebowy, Kościan.

Zdrowym będziesz

jeżeli leczyć będziesz zastarzałe choroby reumatyzmu, artretyzmu i ischiasu

w Uzdrowisku Busko kieleckie

dw 503

nw 4 298

W środę, dnia 6. 7. b. r., o godz. 16-tej zasnęła w Bogu po długich i ciężkich cierpieniach, znoszonych z anielską cierpliwością, opatrzona Sakramentami św., moja najukochańsza, najdroższa i najtroskliwsza żona, nasza kochana córka, siostra, synowa, szwagierka, bratowa i cioteczka, ś. p.

z Frankowskich

Helena Wdowczykowa

przeżywszy lat 35. Pogrzeb odbędzie się w Kórniku w niedzielę, dnia 10 lipca b. r. z domu żałoby (Urząd Pocztowy) o godz. 16-tej na ementarz parafjalny. Msza św. za duszę Zmarłej nazajutrz w kaplicy ementarnej o godzinie 7,15.

W ciężkim smutku pogrążeni maż z rodziną.

Kórnik, Swarzędz, Klęka, Poznań, Środa, Szamotuły, Arkuszewo, Kraków.

Osobnych uwiadomień nie wysyła się. zw 15 2026

W pierwszą bolesną rocznicę zgonu naszego najukochańszego, nigdy niezapomnianego syna i brata, ś. p.

Stefana Dresslera

odprawi się w sobotę, dnia 9 b. m., o godz. 9-tej msza św.

w kościele Serca Jezusowego na Jeżycach, o czym donosi rodzina.

Kupię za gotówkę wprost od właściciela 10-15 sztuk wysokocielnych jałowic lub świeżo wycielonych krów.

Oferty z podaniem ceny składać do Majętności Łęki Małe, p. Wolkowo, pow. Kościan. zw 15 178

LEKARZ

z kilkoletnią praktyką szpitalną obejmie zastępstwo od połowy sierpnia. Zgłoszenia do Kurjera Pozn. pod zw 15 194

Jajka

lekkie natłuczone 90 gr mdl. świeże, poleca Szydłowski, 3 Maja 5.

zw 15 195

Kajak

dwuosobowy na sprzedaż. Za Bramką II, m. 4. sd 76 798

